

Zimonyi Zita regényrészlete

99 férfi: absolon (1)

Interjút akartam készíteni Esterházy Péterrel egy kisvárosi rendezvényen. A kritika a nagyregények mellett fontos alkotásának tartja az Egy nő című művét is. Amikor találkoztam vele, megajándékoztam Az utolsó szerelem hisztériája című versregényemmel.

– És hasonlít az Egy nőhöz?

– Nem. Az enyém pszichotikus és ezoterikus erotika, míg az öné naturális és logikus erotika. Viszont úgy döntöttem, megírom az Egy nő párbajregényét, túltéve önön, a 97 eseteírás helyett 99-ig meg sem állok! – évődtem.

– Már a 98 is túltenne rajtam – mosolygott.

Absolon túskeövényen, falon, vakablakon át, hívás nélkül benn terem. Halott anyámmal, apámmal kedélyeskedik. Hely nélkül helyet foglal. Repes. Birtokba veszi műtermemet.

– Nem segíték. Ha van a festéshez érzéked, úgyis viszed valamire, ha nincs, minek segítsek?

Absolon belép az előadóba, felrohan a magasba. A lépcső mindenhol rohanásra sarkallja. Döng a föld alatta, a katedra is. Rágyújt. Füstöl. Órájára néz. Elnyomja füstölőjét.

– Elkezdjük, gyerekek. Akinek ki kell menni, nehogy visszartartsa!

Felrajzol a táblára két keresztet.

– Ez lennék én, meg nekem ez az egész. Csak a negyedik kereszt az életveszély.

Az első keresztet kiigazítja B-re, vezetékneve kezdőbetűjére. A második keresztet meghagyja. A két mássalhangzó közé beilleszt két a-t. Bemutatkozik.

– Miért öltözködnek divatosan a nők?

Tévelyedik el a témától. Belefojtom válaszát.

– Tetszeni akarnak az egyetemi oktatóknak.

Rám néz. Szememet körhintaszemébe ültetem.

– Látom magán, drágám.

Fekete kiskosztümöt lát fehér csipkeblúzzal, rózsával. Én fehér csíkos fekete öltönyt, fehér inget piros nyakkendővel. Villog jelzőszemem.

– Nem azért, hanem hogy önmaguknak tetsszenek!

Absolon egyszerre öreg és fiatal. Hó lepi hosszú haját, körbelengi telihold arcát. Közönyös, flegma, lekezelő. Jobb mutatóujján a körme deformálódott. Szakkifejezések mögé rejti magyar szókincsét: nehogy átlássanak rajta. Ez nem átlátszó: maszkulinitást manifesztáló. Na, ez találó!

Tanultam latint. Nem eleget. Bevágom a szótárt az asztal alá. Tudom, kicsoda, nemcsak a Ki kicsodából. A művészettörténet professzora, folyóiratot szerkeszt.

– Ő leszen néktek üdvözítőök, valóban, valóban.

Ha eljutok, ha képes leszek odáig jutni. Képtelen leszek odáig jutni!

– A házasság fennmaradásának szükséges, de nem elégséges feltétele a hűtlenség – kapok engedélyt Anzelmtől, a férjemtől.

Absolon huszonhat évvel idősebb nálam, kétszer annyi, mint én. Az életünkben ez, korunkat tekintve, megismételhetetlen együttállás. Huszonhatodikán született. A számok ránk égetik jelüket. Ránk húzzák vizes lepedőjüket. Vizes lesz alattunk.

Előadásain nem használ jegyzetet, ömlik szájából a szó. Prédikál. Kétség sem fér hozzá, pap lesz, jósolták neki.

Kétségtelen, bármiről képes prédikálni anélkül, hogy tudná, miről beszél. Hát még, akik hallgatják!

– A nők nem képesek karriert csinálni, még ha főiskolán, egyetemen tanítanak is.

Jelenti, nyilatkoztatja ki.

Mire célozhat? Talán kudarcként éli meg, hogy a felesége főiskolai rektor? Vagy személytelen megjegyzésekkel ereszti le a gózt?

Összekeni magát krétaporral. Egy percre se veszem le róla szemem. Első sor végi helyemről búvölöm számra ragasztott kéjmossallyal, bájolom kimódolt fekete-fehér jelmezeimmel.

Ülj az első sorba, senkinek ne ütközzön szemedbe a háta!

– Tegnap felnéztem a csillagos égre, évek óta nem tettem.

Jelenti a búvölés hatókörének személyiségét érintő kiterjedésekor. Kiderül.

Kiderül, jól szabott öltönyeinek se szeri, se száma. A krétaport hagyja a táblára.

A sorvégi fekete rím, mutat rám, ölelkező párja a fehér rím, mutat magára.

Egyértelműen kétértelmű megjegyzéseket dobál hozzám.

Ürügyet adok az utcán, mellém szegődik. Bölcsességekkel tömöm. Nem hagyja, csak a metróig.

– Nézzenek oda, milyen csinos!

Jobb kezével oldalról magához húz. Összeér a csípőnk.

– Hány éves?

– Huszonhat.

– Atyaúristen! Te jószágos ég! Maga túlon túl fiatal!

Absolon hőköl, hátrál.

– Egy kislányhoz viszonyítva vénasszony vagyok.

Villog jelzőszemem.

– Élvezi a szexet? Érdekel, miből táplálkozik a festészete egy fiatal, fölöttébb csinos nőnek.

– Ha akarom, élvezem.

– Ez attól függ, akarja vagy nem?!

– Igen. Elhatározás kérdése.

– Észszerűtlen. Fölöttébb észszerűtlen! Ha már csinálja, akkor miért ne akarná élvezni mindig?

Forog körhintaszeme.

– Más a testi kielégülés, más a testlélek-gyönyör.

Jól elmagyaráztam neked, Absolon! Emésszed, ha tudod!

Hallgat. Nem tud emészteni. Csőd. Belpangás.

Ő csak gyönyörképességemre kíváncsi. Nem Buta. Mégis az.

A férfinak nincs akkora szerepe az ágyban, mint hiszi. Ha a nő megtalálja a módját, miként jusson a beteljesüléshez, akkor a férfival is sikerül, különben annyi. Mehet a sóhivatalba. Mindig be lesz szóva.

Ha egy nő együtt él-hal egy elektromosan feltöltött férfival, akkor többször nyújt támaszt a kisüléshez, mint ahányszor támasztani kívánna. Nem mindig képes, nem mindig szükséges a tornagyakorlatba belenyújtózkodnia a lelkével is. Más kategória, ha a férfi képtelen, érzékelhetetlen vagy önuralmát veszítve siet a vesztébe.

Szexuális felvilágosítást tartok Absolonnak ötvenkét éves korában! Mégis Buta. Abszurdum, Absolon!

Azért-is-megszerzem háború! Ha háború, legyen háború! Egymástkerülgetődsi. Szükségem van erre az emberre!

Vigyázni kell, ha az ember magát hergeli, egy idő múlva nehéz hátraarcot parancsolni!

Új gondolatok régi köntösben, vagy régi gondolatok új köntösben? Ennél tovább nem jutunk. Továbbjutunk testek-tettek mezején.

– Eljönne hozzám, a témába merülni?

Bólintok.

– Te jószágos ég! Mik történnek velem ebben az életben!

Forog Absolon körhintaszeme.

Kiült kék melegítőalsó. Apám-féle öregemberpapucs.

Hosszúszárú fekete lakkcsizma, fehér-fekete ruha.

Csak nem fogok hosszúszárú csizmában ülni?! Elő túsarkú! Balettmozdulatokkal fel. Megdicsér. Nem úgy az akvarellekért. Sérteget.

– Maga úgy festeget, mint a pökhendi, eszement grafikusok. Majd én megtöröm.

– Miért?

Rémülködöm.

– A fiatal embereknek jót tesz, ha megtörik őket. Az embernek minden használ, amibe nem pusztul bele.

Csengetnek.

– Jaj, Józsikám, nincs itthon a húgod! Egy festő van itt, de már megy.

Absolon balettmozdulatokkal a fogasról bundámat le, én tűsarkút el, csizmámat fel. Össze ne tévesszem!

Margit híd. Arcomat mélybe hullatom. Vízállásjelentés. A Duna vízszintje emelkedik.

– Le van ejtve, vén hülye! – vigasztal Anzelm. Vigasztalhatatlan vagyok.

– Absolon soha többé! Soha többé! Soha!

Anzelm unszolására mégis.

– Szükséged van erre az emberre!

Absolon és köztem drámaivá válik a feszültség, a ki kit szólít, vár meg, ki ki után hogyan, miért és mikor szegődik az egy évig tartó felvonások közepette.

– Isten veled, Absolon!

Nincs erre az emberre szükségem.

Ki érti? Testileg-lelkileg is egyre nagyobb a szükségem. Csak nem szerelem?

– Egyedül leszek. Eljönne?

– Elmegyek.

– De meg fogom ölelni.

Villantja felém felső sárga koronáit. Alul nem tud mit villantani. Nincs ott egyetlen koronás sem. Fő, ami látszik. Főjön a feje annak, aki keres ott valamit.

– Alig várom!

– Meglátja, milyen jó lesz!

Ő leszen néktek üdvözítőtok, valóban, valóban.

Ha eljutok, ha képes leszek odáig jutni. Ha kívánkozom a jót magamévá tenni.

Kiült kék melegítőalsó. Apám-féle öregemberpapucs.

Le a csizmát, túsarkú nélkül a szobába.

Le a kék melegítőalsót.

Ledönt. Sarka dinoszauruszé mélytengeri árokkal. Lábkörmei lópaták, sörénye fakó határ.

És a kés, ahogy anyám nevezte a hímek, szerinte azonos alakzatú, formájú, állagú, munkaképességű szerszámát, nincs kéznél!

Mindegyik csak bökődne vele! Szegény anyám, tévedtél!

Absolon eldől az ágyon. Az ágy is dől. Nehéz esés. Én negyvenet nyomok, ő száznegyvenet nyomna, ha bírna. Nehéz eset ketten, hát még kettesben! Eleven takaró leszek: mozduló, ő eleven betakaródzó: szuszogó.

Szarvasbikabögés rögvést, hol még az est?! Visszhang a budai hegyoldal szomszéd lakásairól: nyitott teraszajtón át, meg vissza, döngető, bömbölő, faltörő.

Közönséges megjegyzéssel dicsér.

– De jó a valamicsodád.

Abszurdum, Absolon!

– Na, nekem ennyi elég!

Lök távolabb, arrébb, félre.

– Be kellett volna vetni különböző praktikákat.

Magyarázza szaktanácsadóként Anzelm.

Néven se mertem szólítani, nemhogy egyetemvilágnyi távolságból praktikákat bevetni!

– Menjen! Én nem szeretem magát.

Patakokban ömlik az izzadság a homlokán, a testén. Hosszan átázik inge a hónaljkörnél. Nincs szaga. A friss izzadtságnak nincs.

Na, mi az, nem működőképes?! Meg nagyító kell hozzá? Aztán belerúgsz a másikba?! Ehelyett:

– Nem baj, én szeretem! Itt maradok, amíg dolgozik. Csöndben hadd nézzem!

Elterpeszkedik a zöld bársonyfotelben.

– Nem tűnök meg senkit magam mellett, ha dolgozom. Téged se tűrnék meg.

Absolon jajveszékél.

– Isten nem ver bottal! Nézze, én idegileg agyonterhelt ember vagyok. Nem érek rá találkozgatni. Mit kezdjek az igyekezetével?

– Jókat filozofálnánk a képzőművészet megjelenési formáinak ok-okozati összefüggéseiről a különböző korokat figyelembe véve.

– Ne beszéljen ilyen hangosan, meghallják a szomszédok. A neve is furcsa. Királynő maga?! Nem lehet megszólítani se!

– Szólítson Zsófiának. Szilágyi Zsófia a nevem.

Lábamra a csizmát, arcomra az emberi ábrázat valami derűváltfáját! A fotel karfájáról rácsimpaszkodom. Fekete macska vagyok, bökdösöm, döfködöm. Szavát lesem, törleszkedem. Dorombolok, nyivákolok.

Absolon rágyújt. Egyik után a másikra. Kolbászfüstölő lehetne a szobája. Füstölt fartó lehetne vacsorája.

– Ne bagózz ennyit, tüdőrákos leszel!

– No, még ez hiányzott, semmi más! A lányom mellett van már egy másik nő is, aki mániás!

– Nem bagózna, ha egy rákos tüdő fotóját ragasztanám a cigisdobozára!

– Eredeti gondolat!

Absolon körhintaszeme megáll. Úgy marad. Malomkőszem lesz belőle.

– Nem segítek! Nem teszek érted semmit. Ha tehetséges vagy, ügyis viszed valamire. Ha nem, minek segítek?

– Olvastam a legújabb könyvkritikáját. Gratulálok!

– Remélem, tudod, hogy az egy nagyon rossz mű?!

– Tudom. Ki nem tudja? Mégis magasztalta. Fő, hogy elégedett legyen, aki megrendelte, ne főjön a feje. Gratulálok!

– Ne ítélkezz! A világ nem olyan nagyszerű, amilyen egyszerű!

Fél csókörvendéssel örvend, hogy végre hagyom dolgozni, nem akarok az idegeire menni.

Margit híd. Arcomat mélybe hullatom. Vízállásjelentés. A Duna vízszintje tovább emelkedik.

Azért se, azért se engedem! Azért se engedem tovább emelkedni! Szükségem van még magamra. Erre az emberre.

Telefonálok.

– Nézze, unokám van, hagyjon békén! Éljen jól. Kezét csókolom.

– Akkor is volt, amikor megismert.

– Ez betegség, drágám, kezeltesse magát!

Leveleket küldök neki. Huszonhatot. Karvalymadár viszi illatos széllel.

Keverem-kavarom őt. Magázást a tegezéssel, gúnyt a rajongással. Kritizálok, pedig ez az ő dolga. Dolgavégezetlen. Talpnyalónak titulálok, pedig nem nyalta. Akvarelleken istenítem.

Halálos beteg. Álomban gyógyítom. Álmában hallja imáimat, vajákos ráolvasásaimat, érzi mellkasán pilláimat.

Tüdőrákosnak hiszik, műtőasztalra teszik. Összeesik. Az asztal.

Mellkasából kiszökik, nem egy vörös rák, hanem egy fehér mézvirág. A méz nem árt.

Repül a mézcsomó, ki tudja, hol áll meg? Ki tudja, hol áll meg s kit hogyan talál meg? A babérkoszorús piktort találja meg. Nekilát, kezéből kikerül egy óriásplakát. Absolon gigáját, bordáját, mellkasát, Buddha-hasát, szívét-máját ecseteli. Absolon képzőművészeti folyóiratában közzéteszik. Máshol nem cipelik, nem viselik, nem fizetik.

Absolon marad a kormánynál, míg nem jön a váltás. Sebeségváltás.

Az álomvilágon túl is keresem az alkalmat alkalmatlanul. Menekül. Leszállásból a taxijába ugrok. Absolon a hátsó ajtón ki.

– Gyere, Géza! – sipítja, visítja a mellette ámuldozó művésztörténésznek.

A vágyakozás ideje lejár, meg a várakozásé is. Nem repül se széllel, se karvalymadaras bélyeggel több levél.

Bécsbe visz utam Absolon előadására. Az utaknak önálló útjuk van. Az előadás után nem közelítek hozzá. Ő közelít.

– Miért nem ír mostanában?

– Mi a fene, tud olvasni, koronás fő?! Hol tanulta? Írni bezzeg elfelejtett! Vagy sose tudott?!

Nem válaszol. Forog körhintaszeme.

Kimegyünk a Westbahnhofra.

Gyorsan egy gyorsra ülünk meg egymás ölébe. Utazunk a Kálmán-expresszen. A kupében rajtunk kívül senki.

A véletleneknek megvan a maga törvényszerűsége.

– Gyere, zárjuk magunkra a vécét!

Csábít, szorít.

Abszurdum, Absolon!

– Nem! Méltatlan. A vécében méltatlan.

Csókol. Megcsókol. Ó, testlélekgyönyör!

– Mit gondolsz, sikerülne?

Könyörgi, sipítja.

– A vécében nem, de nálad.

– Írjál, Zsófia. Várom.

Integet, búcsúzik. Köszön, elköszön.

Még huszonhat levelet indítok hozzá. Egynek sem tudom a sorsát. Nem száll vissza a sok karvalymadár.

Csöngetnek. Fehér öltönyben Absolon áll a kapuban.

Ő leszen néktek üdvözítőtok, valóban, valóban.

Kerítésen, tüskesövénynen, falon, vakablakon át benn terem.

Anyámmal, apámmal – hol vannak már!? – kedélyeskedik.

Hely nélkül helyet foglal helytelenül. Birtokba veszi műtermet, mintha öröktől övé lenne.

– Eljöttem. Máskor is jövök, jókat filozofálgatunk.

Villan, világít, villog körhintaszeme.

Birtokba veszi festőállványomat, ráteszi kezét ecseteimre, vízfestékeimre. Nem tud festeni, csak latinul kritizálni.

– Mit képzél magáról?! Menjen innen, hagyjon békén! Akkor akart volna, amikor én akartam! Menjen, menjen! Menjen

a dolgára. Ne lássam többé soha! Felfogta valahára?! Nem segített senki, nem lettem senki. Tizenhat évig eszébe sem jutottam. Most meg azt hiszi, tárt karokkal fogadom?

– Nem értem rá, Zsófia, de ezentúl gyakran meglátogatlak. Küldd az akvarelljeid fotóját most már egy határon túli képzőművészeti folyóiratba. Az én lapom nem az a lap, aminek indult. Elveszőben van.

– Azt álmodtam, hogy Absolon meglátogatott. Fehér öltönyben. Fogja a kezem, az ecsetem.

Fuldoklom, sipítom Anzelmnek.

– Absolon meghalt.

Hallom, hallgatom. Fel nem fogom.

– Itt a hír ÉS olvasd!